

Naised jõuavad kõrghariduse juurde

Eesti naiste pürgimus kõrghariduse järele hakkab lõpuks vilja kandma. 1904. aastal saab esimese eestlannana kõrgema akadeemilise hariduse Selma Seltbach, kes lõpetab arstina Berni ülikooli, täiendab ennast veel Zürichis ja asub siis kirurgina tööle Tartus Mellini kliinikus.

1905. revolutsioonista lõpul võtab Tartu ülikooli uus, valitud rektor **Jevgeni Passek** (pildil) esimesed naised vabakuulajatena ülikooli. Neile tehakse õpingutes küll mitmeid takistusi, ometi nende arv kasvab ja ulatub mõne aasta järel kaheksajani.

1908. aastal avatakse Tartus kaks, põhiliselt naistele määratud kõrgkooli – professor Rostovtsevi eraülikool arstiteaduse ja matemaatika-loodusteaduse kallakuga ja humanitaarkallakuga professor Jassinski kõrgemad naiskursused.

Naiste ilmumine ülikooli seinte vahele kutsus esile elava mõttevahetuse. Korporandid väidavad, et naiste koht ei ole üliõpilaste hulgas: nad ei suuda relv käes oma au kaitsta, ei ole suutelised ühe sõõmuga tühjendama õllešoppenit ja üldse olevat naisterahva pea nii ehitatud, et see ei pea kinni ladina keelt. Aga ilma ladina keeleta on ülikoolis krõška – lõpp.

Professorid seevastu kinnitavad, et kuigi naised ei ole nii andekad kui mehed, on nad ometi hulga töökamad, ei kuluta õpingute aega joomisele ega laaberdamisele ja teevad oma sihikindlusega kõik tasa.

Täieõiguslikeks üliõpilasteks said naised alles aastal 1915, kui meeste mobiliseerimise tõttu tekkis meesüliõpilastest puudujääk. Naised tulid, jäid ja võitsid, praegu on neid meie üliõpilaskonnas üle 60%.

